

julij 2011

Mediterran 2011

Jonsko morje

1. julij 2011, petek

Ormos Vlikho (Lefkas)

Nobenega maila, nobenega telefona. Službenega. Julij je! Odingiram po svež kruhek in rogljičke in po zajtrku se spravim nad elektriko. Same malenkosti - več varovalk preflintam, predelam WiFi na 12 V in uredim alarm in NMEA povezave iz chart ploterja, pa je dan mimo. Tudi Telekom Male je danes izdal obvestilo za javnost in sicer da bodo zaradi nujnih vzdrževalnih del na infrastrukturnem omrežju brezžične komunikacije v zalivu Vlikho občasno motene. Za razumevanje se menda zahvaljujejo. No, lepo od njih. Res ne zgleda veliko, samo razkopati sem moral vse živo, da sem potegnil nove kable in prevezal obstoječe. Ko bi mi to delal kdo drug mu ne bi verjel, da je zapravil toliko časa za take malenkosti (če slučajno kdo ne verjame, kako to zgleda, naj vpraša Zlatkota!). Sedaj sem že skoraj čisto na koncu s popravili. Nagaja mi le še kabel (ali pa antena, ne vem) za 3G, ki preslabo lovi. Bom naročil izdelavo kabla pri strokovnjaku, mogoče sem jaz kaj slabo konektorje skrimpal, kaj pa vem.

S pipo med zobmi pišem ob mraku te vrstice. To pomeni, da sem zadovoljen z dnem, čeprav se ni kaj bistvenega ne dogajajo. Edino sosed je malo popestril dogajanje, ko je v zaliv vplul z gostilniškimi senčniki v kokpitu. Sto ljudi - sto čudi...

Senčniki namesto tende

2. julij 2011, sobota

Ormos Vlikho (Lefkas)

Slovenski dan v Nidriju. Tako bi lahko rekli temu. Pol milje iz zaliva Vlikho do turističnega Nidrija zmotorirava, se sidrava v Tranquil bayu (mar je to res tranquil bay?) in nato oddingirava v Nidri. Ampak. Na sidrišču nama je na poti Aloha. Aloha ima slovensko zastavo! Nikogar ni na barki, zato na frape, v šoping hrane in Vesna naprej do slapa, ki je lokalna znamenitost. 3 km hoje je do tja. Tako piše na tabli v Nidriju. In po enem kilometru hoje je naslednja tabla, kjer piše enako. 3 km! Grška matematika. Kdo bo pa pisal table z različnimi razdaljami. Se ne splača. Hoja pod vročim soncem res ni tisto, kar si je želela še kot majhna deklica. Je bila pa zato nagrajena s hladno vodo v tolmunu pod slapom. In počitek v kafiču v globoki senci je tudi dobro del.

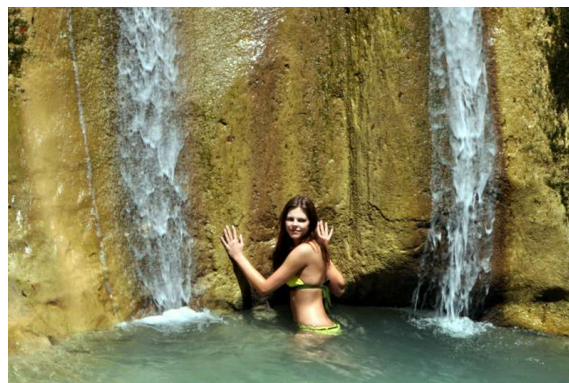
Jaz pa s hrano nazaj na barko. Aloha ni več tako osamljena, kot je bila še pred pol ure. Ciril z ženo je na njej. Beseda da besedo in najprej je gostiteljica Aloha, potem jo zamenja Mala. Do poznega popoldneva. Še Vesna se vrne vmes in skupaj čebljamo dalje. Aloha je barka z isto oznako, kot naša. Y37. Ampak tu se podobnost konča. Za začetek je že izdelovalec drug. Pa tudi sicer barki nista ravno sestrski. Sestrični, morda. Vendar ne dlakocepimo. Tudi to je dovolj dober povod za zavedne Slovence, da dajo na mizo še zadnje zaloge take in drugačne pijače z vsebnostjo alkohola.

Kakorkoli, zanimiv par sta z veliko izkušnjami potovanj po Srednji Ameriki. Kar navdušila sta me za Kostariko in Nikaragvo. In ko tako čebljamo, mi mimogrede omenita, da sta lani v istem zalivu kot danes, srečala enega Slovenca, ki je šel naprej na Sicilijo in potem jeseni na Karibe. Ma, kaj bi djal! Jasno, da je taka oseba lahko samo ena. Joj, kako mali je ta svet! Matjaža sta srečala in Mima je bila tista barka, ki sta jo videla. Takoj moram Matjaža poklicat in se pohvaliti, da ga v prijetni družbi pijemo na njegovo zdravje v želji, da ga putika čim prej pusti pri miru. Upam, da bodo naše želje padle na plodna tla!

Zvečer pa nazaj v Vlikho na roštilj in dan je mimo. Današnji je bil čisto pravi dopustniški. Končno...

slap Lefkas

poziranje za moške

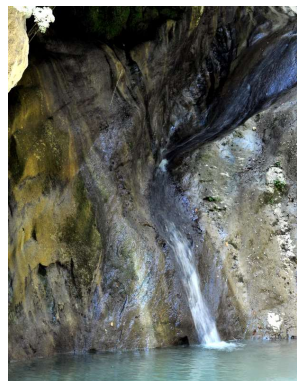
poziranje za ženske

tudi jaz sem si ohladila razgrete noge

med potjo ugledaš tudi take živalice

pa še manjši slap

350 m pred slapom kafič v globoki senci

hrana za angleže

Nidri ob obali - taverna zraven taverne

Aloha - še ena SLO barka v zalivu

Ciril z ženo na obisku - pili sladki muškati - kopersko vino iz zalog!

3. julij 2011, nedelja

Ormos Vlikho (Lefkas)

Vlikho je postal naš zaliv. Toliko časa še nikoli nisva bila v enem zalivu. In tudi danes še ne greva dalje. Razvil se je malce močnejši južni veter, odlično za pot na sever, samo tja ne greva. Za trenutek sicer pomisliva na Paxi, pa si premisliva. Veter tudi omogoča proizvodnjo elektrike (nikogar od sosedov ne motiva s hrupom) in če je elektrike v izobilju, poje pralni stroj. Danes je na Mali žehta!

No, južni vetrovi so v tem delu sveta in v tem času redkost in tudi današnji popoldne poneha. Pa v dingi in na obalo. Na sprehod in na girice. Sprehod nama uspe celo daljši, kot je bil planiran, ko iščeva oštarijo z ribami. Slabo! Eno samo najdeva, pa še ta ima atherino samo na jedilniku. Pa nič. Avrio. Saj imava časa še na pretek. Ustaviva se v oštariji z zanimivim nazivom Vlikho yacht club. Že ob vstopu je avtomat z različnimi pipami za pivo - obetavno in verjetno edini razlog, da sem zabremzal in takoj zavil notri. No, izkaže se, da je to le finta. Samo Alfo točijo, od hrane nudijo pa hamburgerje s tajsko omako in podobne stvari. Na otoku sredi Grčije rib nimajo! V yacht clubu...

Aloha je parkirana na dingaški razdalji, zato res ne vidim več prav nobene resne prepreke, da se ne oglasiva na kozarčku. In beseda da besedo, danes bo na sporedu roštiljsko večje na Mali. Nekaj pojemo, nekaj popijemo, veliko čvekamo in danes je jutri. Cirilu in Franji je lokalni vrač prerokoval, da bosta imela noč dolgo in razburljivo noč. Pri svojih letih mu nista najbolj verjela. "Dolgo in burno" sta si en malček drugače predstavljala, kot se je na koncu vse skupaj razpletlo. No, vrači se očitno ne motijo, le napačno so včasih interpretirani.

moja najljubša scena

4. julij 2011, ponedeljek

Ormos Vlikho (Lefkas) - Sivota (Lefkas)

Do dvanajstih se prekladava po barki, nekaj delava še več kofetkava. Sosedji so že odšli in so nama po SMS javili, da gredo zrihtat papirje - plovno dovoljenje za Grčijo. Pa že tri leta imajo barko stalno tukaj! Naj kdo kaj podobnega poskusi narediti na Hrvaškem, če si upa. In Slovenci hodijo na Hrvaško samo zato, ker jim je to domače in se počutijo varne in podobne neumnosti. Jasno, taki še nikjer niso bili, da bi lahko sploh kaj primerjali. Meni taki ljudje zgledajo kot mazohisti iz prepričanja.

Veter se ravno dvigne in Vesni se ne kopa več. No, bova pa malo jadrala. Sploh se ne spomnim, kdaj sem nazadnje kar tako malo jadral. Za zabavo. Ampak tukaj je veter in morje tako enostavno, da se mi celo to ljubi. Vmes srečava še včerajšnje goste - kako je to morje majhno... In se sidrava v zavetrju in se kopava in greva v sosednjo luk, Palairos, na privez. Prostor na pomolu je, nimajo pa elektrike, torej ne vidiva nobenega smisla, da sva vezana na obalo. Vasica pa tudi ni kaj več, kot nekaj hiš in nekaj tavern. In plaža. Raje še malo jadrava. In loviva (nedovršna oblika glagola!) ribe. Pa se poskusiva ustaviti v zalivu Rouda, pa nama ni všeč in greva v Sivoto. In je večer.

Sivota je plastična turistična lučica, kot jih je mnogo naokoli po teh krajih. Imajo pa zastonj pontone z vodo in elektriko. In ogromno oštarij na obali. Evo, prilika da poflikava naše akumulatorje in dotočiva vodo. Ok, saj niti enega niti drugega nujno ne potrebujeva, škodi pa nič, če se po 14 dneh malo priključimo na resno elektriko in po tednu (in resni žehti perila) dotočimo vodo.

Sivota

5. julij 2011, torek

Sivota (Lefkas)

Vesni se ne da nikamor. I meni teško! Zgleda, a bova še en dan tukaj. Vodafona v tem ozkem in globokem zalivu ne loviva, je pa zato enih 20 WiFi hot spotov. Da se lahko preseravava in izbirava samo najboljše. Tudi prav.

Za začetek nama izpulijo sidro in se presidrava. Tako ali tako sva imela tak namen takoj, ko se ponton malo sprazni. Dan za Vesno mine delovno, za mene pa šoparsko (narobe svet!). Preko neta kupim nekaj stvari, ki se jih spravljam nabavit že nekaj časa in mi to smrdi. Ne najdem jih po pametni ceni v nobeni angleško govoreči trgovini in se trudim z nizozemščino in francoščino. Na koncu nekaj nabavim celo na Novi Zelandiji. Vesna naredi še generalko na barki in opere nekaj žeht.

Malo grem na okoli. Sivota je res popolnoma prirejena masovnemu navtičnemu turizmu. Kot bi bil kje v Turčiji, kjer so to že zdavnaj pogruntali. Še ljudje tukaj so delavni in vabijo stranke v oštarije, kot da niso Grki. Že včeraj, ko sva pristajala so nama mahali iz več pontonov, da gremo k njim na privez. In zvečer, jasno, k njim tudi na večerjo. Kopija Turčije? V sicer povsem zaprt, lep in varen zaliv, širok dober kabel in dolg dva, so spravili preko sto bark. In temu primerna je tudi infrastruktura na obali. Vsaj tri pralnice najdem, pet ali šest marketov in vse ostalo so oštarije. In zvečer so privezi skoraj popolnjeni in taverne tudi. In cene tukaj sploh niso nizke!

Velik del gostov je iz čarterja. Zanimivo, čarter operaterji imajo svoje ljudi na obali opremljene z VHF postajami in gostje na vhodu v zaliv samo pokličejo po radiu in agent na obali jim sporoči, kam naj se vežejo. Meni to sicer močno smrdi na deal z oštirjem, pred katerega jih vežejo, a vendar. In pri tem opravilu jim tudi izdatno pomagajo. Enega sem opazoval, kako je ves čas po radiu razlagal v stilu left-left-oukej-litl-rajt-oukej-drop-enkor-nau-oukej-more-pauer-jes-oukej-litl-left in tako naprej. In na koncu je privezal štrike, skočil na barko in postoril še ostale malenkosti. Super za ljudi, ki se šele učijo pristajati. In super za lastnike bark! In nekateri Slovenci še vedno hodijo na Hrvaško...

Kapitan čaka večerjo

oštirjev pomol

del rive v Sivoti

6. julij 2011, sreda

Sivota (Lefkas) - Vasiliki (Lefkas)

Dopoldne greva dalje. Upam, da izkoristiva kaj dopoldanskega vetriča. Se sicer trudim z jadri, vendar pri 0 - 1 Bf S je to sizifov posel. Privez dobiva čisto soliden, kar pa ne velja za vse. Ob treh je vse polno, prostora v mandraču je vsega za kakih 15 bark. Vsaj še enkrat toliko jih do večera sidra naokoli in nekaj se jih stiska še v trajektni luki.

Zadnji privez je dobila barka z rdečo obrobo genove in ponosnim napisom na bumu: Sunsail. Številčna posadka, kot se za čarteraše spodobi. In samo en član, ki obvlada zadeve. Spet, kot se za čarteraše spodobi. S tem načeloma ni dosti narobe, težava se je začela, ko je šel tip spuščat sidro. Prvi poskus sidranja. Njegova boljša polovica pogumno za volan in strumno po mandraču. A-ja-ja-jaaah! Tam sem se vozil in vem kakšne so globine (ja, ja, je že prav, da sem težil za krajšo kobilico!). Jasno, da so nasedli. In jasno, da gospa tega ni opazila. Ko se barka ni več premikala, je samo še dodajala več gasa. Najbrž zato, da bo šlo hitreje. Najbrž. No, pogumni borec s sidrom je to le ugotovil, se vrnil za krmilo in po desetih minutah borbe s plitvino je barka le nekako zaplavala. Drugi poskus sidranja. Za volanom je sedaj prijateljica, žena ga ne dobi več. In gredo še enkrat. Jasno, da gredo na plitvino in jasno, da nasedejo. Ponovi vajo in strumni kapitan spet reši barko pred popolnim fijaskom. Tretji poskus sidranja. Nobena gospa ni več na voljo za šofiranje, zato v glavni vlogi nastopa kapitan sam. A kaj, ko po novem ni nikogar več na sidru. Vlogo prvega oficirja in s tem šefa sidranja prevzame najstarejši sin. Korenjak, kot se spodobi za fanta v zrelih najstniških letih. In gredo. Tokrat ne bodo nasedli, ni se za bat. Samo. Fant na premcu je strašno pogumen in sidro začne spuščat precej daleč od pomola. In spušča. In spusti. Jasno, kako bi sploh lahko bilo drugače, poleg sidra v vodo spusti še celotno verigo. In kapitan zveže barko in gre nad sidro in potegne verigo na plan in jo priveže. I-kao-da-smrt-nije-ništa, se usede v kokpit na (upam) hladno pivo. Res si ga je zaslužil!

Popoldne mine po kafičih, večer pa v prijetni družbi. Če ne gre Mohamed na goro, pride pa gora k Mohamedu. Stranke Vesna po novem sprejema kar v "Informatika mobile branch office". Tokrat je ta brenč-ofis v Vasilikiju, kje bo naslednjič bomo še videli. Andrej in Katja z otrokoma naju prideta pogledat na barko in moram priznat, da razen enega stavka ni bilo nič vezanega na posel. In še ta stavek je bil "Danes se ne pogovarjamo nič službenega!". Po čveku na barki sledi čvek v kafiču na rivi. In temu sledi še čvek po skypu in spanje. Še en neskončno naporen dan je pod streho...

Sivota v odhajanju

pogled iz barke v Vasiliki

mala barka ima velik jambor

tukaj je za surfarje raj

Andrej z družino na obisku - neslužbenem !

7. julij 2011, četrtek

Vasiliki (Lefkas)

O vremenu ne bi več. Neskončno je dolgočasno. Vsak dan je enako. Dopoldne in dobršen del popoldneva tako mine v kafiču. Delovno. Ok, ok, vsaj mailersko. Popoldne je na sporedu kopanje in zvečer čvek v Energe branch officu. In tudi to večerno delo je bilo približno tako naporno, kot včerajšnje. Služba je tabu tema.

Sva pa pred tem prehodila celotno plažo, nabito polno surfarjev. Če je že na plaži gužva, potem je na morju noro. Prav zanimivo, da se v vsej tej gužvi nikomur nič ne zgodi. Kot bi smučal na Mokrinah sredi sezone in še to preko vikenda. Nikakor ni to po mojem okusu. Poleg tega je tukaj tudi precej omejena svoboda govora. Vsaj meni, ki sem navajen, da imam tako šifriran jezik, da me nihče ne razume. In potem lahko komentiram (beri opravljam) okoliško dogajanje brez strahu, da me razumejo. Tukaj to ne gre. Ogromno ljudi pozna mojo kodo. Slovencev je kot listja in trave. Razpasli so se tudi po celi vasi, ni jih najti samo v tem surfarskem paradižu. Celo ena izmed šol surfanja tukaj je v slovenski lasti in režiji. Da ne govorim o tem koliko avtomobilov z našo registracijo sem že videl tukaj in tudi generalno na Lefkadi! Andrej in Katja sta s svojim avtomodom parkirala med samimi Slovenci. Super za Maksa in Brino, da imata družbo. Čeprav, vsaj Maks, tako tekoče govori angleško, da tako razvajanje niti ni potrebno.

8. julij 2011, petek

Vasiliki (Lefkas)

Vasiliki je naš dom. Že tretji dan smo tukaj. Skoraj rekord. Dopoldne mine v menjavi senzorja tekočin. En izmed štirih mi ne dela in sem hotel kupiti novega. Pa me mojster trgovec iz Nove Zelandije takoj pomaila, če mi ga lahko sprogramira, da se sam ne ukvarjam s tem. Ne, gre za replacement, ker je en crknil, vseno hvala. Ej, če gre za replacement je pa to reklamacija! Ni govora, da kupuješ novega. Ti pošljemo replacement takoj danes, samo pokvarjenega potrebujemo, da je na-broju. In tako Tonček šraufa in po Vasilikiju išče možnost pošiljanja paketa na Novo Zelandijo. In ga tudi najde. Upam, da paket celo prispe do tja. Če ne bo štrajka vmes. Celo račun mi je dal poštni uslužbenec!

Popoldne pa kafetkanje (in čofotanje otrok v bazenu ob pool baru) z Andrejem in Katjo. V Delfe odhajata s svojim avtomodom. Službeno. Katja ima jutri strokovno ekskurzijo pri Pitiji. Midva pa še malo naokoli in pit stop za en giros. Na plakatu piše, da je po evro in pol, v ceniku na mizi je cena 2,90 evra, na koncu plačava dva evra. Kdo bi to razumel? Itak je pa to brez računa, DDV bo donirala Unija...

9. julij 2011, sobota

Vasiliki (Lefkas) - Port Atheni (Meganisi)

V bonaci izplujeva, v bonaci plujeva in v bonaci pristaneva. Dolgočasno? Niti ne. Loviva ribe. Ujameva sicer nič, zato je pa plovba polna samih presenečenj. Gužva na vodi je kar poštena in od tega je 99,9% pleasure craft. In v vsej tej godlji pluti tako, da ti nihče ne povozi laksa in odtrga vabe je pravi izziv. Zmagava, čeprav mi je dvakrat ali trikrat že šlo za nohte. Kakorkoli, namesto naju je te dni lovil ribič Brane in - ujel. Včeraj eno, danes drugo in skupaj je to 132 cm čistokrvne domače ribe. Čestitam! Mislim, da je jutrišnji dan primeren za obisk...

Meganisi in port Atheni pozna. Mislim, da sem tretjič ali celo četrtič tukaj. Ampak, voda je lepa, lokacija je na naši poti - ni večjega vzroka, da greva drugam. In se kopava in poležavava. Malo kopljem po barki in tako tudi odšraufam senzor za hitrost, da ga očistim. Do sem vse lepo in prav. Samo, ko ga privijem nazaj, pušča vodo. A-ja-ja-jaaaaah! Kar nekaj časa se s tem preteparam, da ugotovim, da smo v Pirničah dali napačno dihtungo. In očitno dokler je nisem premaknil je dihtala. Potem pa... No, zamenjam jo in sedaj je vse kot mora biti.

Je pa proti večeru v zalivu kar razburljivo. Celo tako razburljivo, da sosed Avstrijec, dvigne sidro in gre drugam. Niso mu všeč novi sosede, dve barki polni grške mularije. Ne vem, kaj bi rekel šele na moje težave. Nekdo si je strašno želel postati moj novi sosed. V bočnem vetru se je - razumljivo - težko vezati s štrikom na obalo, pa so vseeno poskusili. Na moji privetni strani, na žalost. Nekajkrat so bili skoraj že na Mali, in so se rešili v zadnjem trenutku. In ko se končno odločijo, da gredo drugam, povozijo ta nesrečni štrik in prepuščeni so na milost in nemilost vetru, ki jih nosi točno na naš kljun. No nekako jih le privežem na Malo, da lahko v miru rešijo štrik s propelerja. Na koncu zgleda, da je vse pod kontrolo, živci pomirjeni in nov poskus sidranja na obzorju. Ampak. Tale zaliv ima na sredi reef in nesrečneži direktno nanj. Gledam jih, maham, pa me ne vidijo. Mislim, da razbili niso ničesar, vseeno pa ni prijetno gledati kako kdo naseda na čereh. Sem jim že mislil ponuditi pomoč, ko smo bili skupaj, pa so takrat na njegovo mesto ravno pristajali novi nadebudneži in sem spet moral braniti Malo. No, nadebudneži so kmalu obupali in meni povzročili slabo vest, da nisem skočil v dingi in pomagal ljudem v težavah. Slabo vest, ki jo zvečer zdravim z roštiljem in ledeno mrzlim bambusom.

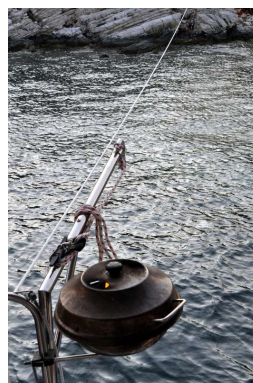
prekrasna voda

parking v Port Atheni

označena čir sredi zaliva

danes bo roštilj kljub vetru

danes bo na žaru samo zelenjava !

he,he zelenjava z dodatkom bitfka

10. julij 2011, nedelja

Port Atheni (Meganisi) - Ormos Vlikho (Lefkas)

Nedelja je. Na sporedu je kopanje in lenarjenje. In čestitka Janu za njegov drugi rojstni dan. Videokonferenca, kot vedno. Na vezi smo tudi z Branetom in popoldne odjadra v nama tako domači zaliv Vlikho. Nazadnje sva tukaj zdržala tri dni, bova videla, kako bo sedaj. Če kakšne zastave tukaj prevladujejo, so to slovenske. Dve tretjini flote pirnških sedemintrideset je tukaj zasidranih, Žisa in Mala. Pridruži se nam še ena Žisa, vsaj še dve barki z našo fano sta pa na drugem koncu zaliva. Res zadnji čas, da Malo odpeljemo kam v beli svet in da vidi, da obstajajo še drugačne zastave od njene.

Popoldne tako mine na Žisi v prijetni družbi in s še bolj prijetnim pogledom na krožnike. Brane je kot oni tip, ki je z enim kosom kruha nahranil množice. No, Brane je naredil še korak naprej - namesto kruha je uporabil ribo. Odlična je (bila). In tudi čez vino se nimam kaj pritoževati. Le to sem opazil, da bo ob takem tempu porabe, zaloga stotih steklenic hitro pošla in da bo Brane proti koncu dopusta prepuščen na milost in nemilost lokalnim žlobundram.

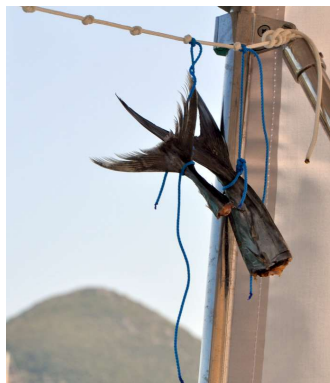
Mala v Port Atheni

welcom drink - dostava na Žiso

Jamas ! Mojito z veliko ledu

repi tune, ki jih je ujel ribič Brane

11. julij 2011, ponedeljek

Ormos Vlikho (Lefkas) - Port Atheni (Meganisi)

Danes je bil nesrečen dan. Vsakemu od nas se je kaj zgodilo, naredili smo pa tudi za kar nekaj košaric jurčkov škode. Pa lepo po vrsti. Po obilnem (ribjem) zajtrku Brane z Žise 2 ne more dvigniti sidra. Midva z Branetom z Žise (brez dvojke) pa v Nidri, on urejat papirje, jaz po meso za večerjo. To se je še nekako izšlo, ni pa se niti po nekaj poskusih izšlo Žisi 2. Sidrni vinč ne dela.

Pa na Meganisi. Nesrečni vinč bo tema jutrišnjega dne. Danes je tema kopanje. Za silo gre tudi brez vinča. Mala se sidra in veže na obalo, potem pridejo še ostali. Pomagam pri privezovanju Žise, zato verjamem, ker vidim. Drugače bi bil skeptik. Sigurno. Barka je sidrana, zvezana na obalo in - odpade ji propeler. A-ja-ja-jaaah! Ok, sreča v nesreči. Dva-in-toliko jurjev vreden propeler leži v tri metre globoki vodi na peščenem dnu točno pod fiksirano barko. Popoldne zato mine v študiranju in organiziranju popravila propelerja. Jutri bodo barko dvignili v Lefkasu in bo. Le do tja bo potrebna šlep služba. Pa ni problema, nas je toliko na kupu...

In na večerjo. Na vrh otoka. Najprej z dingijem, potem naprej peš. Dobro jemo, dobro pijemo in odidemo. Do dingija. Tam

pa nameravamo v čolniček spraviti celotno posadko Male in Žise. Najprej kapitan, sledi mu Vesna in nato... no, nato ji ne sledi nihče več. Vesna se skotali na rob, prekucne čoln (in mene na njemu) in tako veselo plavamo. Vsi. Čoln itak še vedno plava, le sedaj ima motor pod vodo in propeler nad - lahko bi ga uporabili kot one čolne v Evergladsu, ki jih poganja avionski propeler. In poleg čolna plavamo še Vesna (no, ona nekaj časa tudi pod čolnom), pa poleg nje še jaz, naš računalnik, ta dragi fotoaparati, ta boljši objektiv, štirje telefoni (ki jih na večerjo res nujno potrebujemo nositi s seboj), dokumenti in - ne nazadnje tudi moje japanke. Samo, da najdem japanke!

pogled iz barke v Port Atheni

posadka Žisa, Žise2 in Male

12. julij 2011, torek

Port Atheni (Meganisi)

Že včeraj zvečer sem vso elektroniko opral s sladko vodo, danes začnem z razstavljanje in ponovnim pranjem. Ne verjamem, da bo še kaj uporabnega, mislim, da je vse šlo v franže. Dva telefona sploh ne morem razstaviti, ker nimam tako drobnih šraufencigerjev, druga dva, ki sem ju uspel spucati in osušiti pa ne delata več. Računalnik in fotič še sušim, upanja pa ni. Mislim, da sta na smrtni postelji. Mogoče se izvleže objektiv, če ga v roke vzame kak finomehanik, nisem pa pretiran optimist. Večerja naju je tako stala par jurčkov. Bogato!

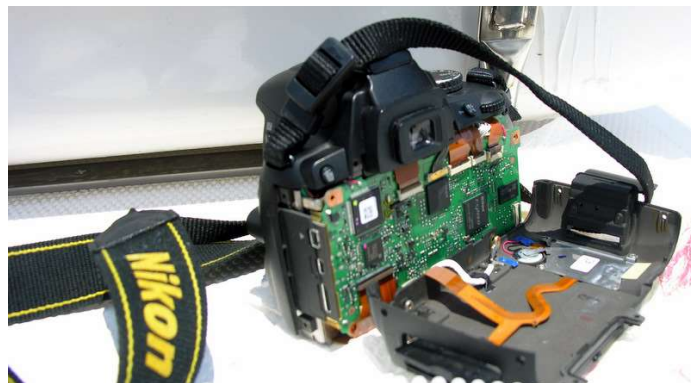
Žisa 2 odpelje Žiso na popravilo propelerja. In moj outboard roma zraven. Izpluje tudi tretja slovenska barka - sinoči smo bili Slovenci v krepki večini v tem zalivu. Pa tudi v Nidriju včeraj sem se za urico ali toliko sidral prav zraven slovenske barke, v Vlikhotu nas je bilo pa sploh še več. Zgleda da ta akvatorij dokončno postaja eden glavnih slovenskih navtičnih počitniških ciljev. Še pred leti temu ni bilo tako. Zgleda, da je hrvaški odnos do turistov dokončno premagal strah pred neznanim.

Popoldne tudi dokončno potrdim klinično smrt vse elektronike, ki je bila deležna nočne kopeli. Po netu iščeva nadomestke. Pa Jure in Katja v Ljubljani pomagata. Vsaj računalnik mora biti kupljen v Sloveniji, če ne bi želel imeti grških črk na tipkovnici in tudi Windowsov, ki tekoče obvladajo ta jezik. In to pisavo. Nekaj cenovno ugodnih stvari najdeva, upam da bodo tudi dobavljive. Se pa bojim, da se bo te robe nabralo toliko, da bo problem za na avion in da nama sleduje še overweight tarifa. Zgleda tudi, da bodo to edini turisti v zgodovini, ki so na dopust vzeli več robe, kot jo potem peljejo nazaj. Vključno s souvenirjem in priložnostnim šopingom.

Kakorkoli, zaliv je lep za kopanje, tukaj je več ali manj bonaca, temperatura morja se tudi dviga (pred dvema dnevoma sem pred Nidrijem zaznal 30.0 stopinj) - in kar je najpomembnejše, Nataša mi le lastnoročno izročila štiri polne vreče oglja. Glede na to, da je kakovost oglja, ki ga prodajajo tukaj slaba, je to več kot samo dobrodošla obnovitev že načetih zalog na Mali. Za večerjo se potem ve, kaj je bilo...

pranje denarja, mobijev, kartic :(

Nikona smo tuširali s sladko vodo, sončili, vendar rehabilitacija žal ni bila uspešna

Žisa2 šlepa Žiso v Lefkado

dajmo Žisa 2 !

13. julij 2011, sreda

Port Atheni (Meganisi)

Vročina se dviga, tole že malo meji na okusno. Bonaca je perfekcionistično popolna. Nekaj delamo, malo še usklajujemo nadomestno robo in veliko plavamo. Jutro se prevesi v popoldne in nazaj v ta zaliv ponosno pripluje Žisa. Sama. S svojim propelerjem! In mojim outboardom. Delujočim! To je nujno potrebno proslaviti. Z roštiljem in flaško vinca. In drugo. In tretjo... Tega nam nihče ne more vzeti. Niti dejstvo, da se je na tisti nesrečni dan Branetu čisto na koncu še odpiral zlomil. Hja, jaz sem takrat našel japanke, srečnež v primerjavi z njim...

ribič s sulico

14. julij 2011, četrtek

Port Atheni (Meganisi) - Port Leone (Kalamos)

Jutranje kopanje. Jutranje delo. Jutranje ose. Vsaj trideset jih je zjutraj v kabini in se mastijo na (prazni) škatli za baklave. Šola več, da je treba vse smeti sproti pospraviti. Še posebej je to poučna šola za Vesno, ki jo ena izmed teh lepih žuželk piči. Ni kaj, izpluti bo treba. Še prej pa z Branetom ugotoviva, da imava skoraj enake admiralske piščalke iz medenine. In

te piščalke tudi piskajo. In midva to preverjava. Kakšna zabava! Cel zaliv odmeva od piskov. Kasneje pogruntava, da se da piskati tudi preko VHF. Še bolje. Ej, da me Jan vidi! Ponosen bi bil na dedija.

Port Leone na Kalamosu je port samo po imenu. Sicer je to sidrišče s precej globoko vodo. Sploh se ne spomnim, kdaj sem se nazadnje (če sploh kdaj!) sidral v skoraj 20 m globine. Vsa veriga je zunaj in sidro drži tudi pri 3000 obratih in nekaj zunanega vetra, a vendar... No, da se pomirim, bo treba nekaj pojesti in nekaj popiti. I meni teško...

Vsekakor je bil nocojšnji večer neprimerno bolj prijeten, kot včerajšnji. Vetrič piha. Sinoči smo v kokpit postavili ventilator, da smo lahko preživeli in Brane je modro ugotovil, da pri bonaci in ventilatorju veter vedno vleče ravno iz prave smeri. Vsi se tudi strinjamo, da je sladoled, prelit z vročimi gozdnimi sadeži, kot desert po odličnih biftekah na roštilju, prava stvar. Če se nahajaš sredi zaliva, jasno. Edini problem, ki ga imamo je, da se ne moremo odločiti ali je Aleksander boljši ali slabši od Apolona. No na koncu se strinjamo, da je najboljši Kristančič. Za vsak slučaj smo vsakega popili po dve flaški.

2 x Y37 - to bi se Novaku učke zasvetile ob tej fotki

sestrici se skupaj tiščita

danes za pozno kosilo: bifteki na žaru, kroketi in poprova omaka - mljask!

Aleksander Veliki nam pomaga se ohladiti

in, ko zmanjka vina je tudi voda dobra - vsaj žeje ne bo naslednji dan

15. julij 2011, petek

Port Leone (Kalamos) - Fiskardo (Kefalonija)

Jutranje kopanje. Jutranja kavica. Jutranje delo. A je sploh lahko drugače? Potem pa - selitev narodov proti zahodu v Fiskardo na Kefaloniji. In proti vetru. Močnem vetru. Neobičajnih 6 Bf v nos imam za uro ali dve. A-ja-ja-jaaaah! Namesto lagano engleski, se pretepam z morjem. Ampak tudi to enkrat mine in v Fiskardu nas pričaka večerna (in nočna) bonaca. Pa večerja in glažek. Malo se prerekamo, koliko smo ga popili sinoči in se ne moremo uskladiti. Nataša zatrjuje, da sedem litrov, z Branetom sva trdno na stališču, da šest flašk. Na koncu pogledamo v tale dnevnik kaj piše za prejšnji dan. Piše šest flašk. Če tako piše, potem je menda že res! Hm, mogoče je pa Nataša flaško vode upoštevala zraven?

Mala z razpetimi jadri

vhod v Fiskardo

v Fiskardu je pomol poln

2xY37 varno privezani na obalo

16. julij 2011, sobota

Fiskardo (Kefalonija) – Zakintos

Kako že gre to? Jutranje kopanje, jutranja kavica, jutranje delo. Ali tako nekako. In dingiranje na obalo po nekaj svežega kruha. In frape. In izplutje. Relativno zgodaj krenemo na pot. Danes nas čaka dobrih 40 milj, na Zakintos smo namenjeni. Samo, danes računam na fair wind.

Veter je bil približno polovico poti. No, vsaj takrat, ko je bil, je bil dober. In v pravo smer. V luki se motovilimo za pristanek skupaj še z enimi Slovenci. Na koncu smo na pomolu štiri slovenske barke. Pa saj je cela Slovenija tukaj! Malo poklepetamo in potem na večerjo. In jemo in se peljejo mimo gasilci. In še nekaj neumestno komentiramo, ko, glej si ga no glej, gasilci na pomolu pri naših barkah. Ej, to pa ni več tako smešno! Katamaran na koncu pomola je zagorel. In zgorel. Uf, na srečo je bil veter stran od ostalih bark, da se ni zgodilo še kaj hujšega. Po večerji še malo čveka s sosedi z Uce. Vlado in Lili si sposodita še naše karte in ura je tri zjutraj.

hm, bi upoštevali oštirjev nasvet?

Žisa z razpetimi jadri

večerni sprehod po mestu Zakynthos

17. julij 2011, nedelja

Zakintos - Ormos Keri (Zakintos)

Nimam najbolj čiste vesti do sosedov. En malček smo bili sinoči pa res preglasni... Po ribe grem, pa jih ne dobim. Vse je zaprto. Še pekarnice. Ali pa jaz (in vsi, ki sem jih vprašal za smer) še vedno spimo. Kakorkoli, veter je danes že dopoldan in okoli poldneva tudi uspemo izpluti. Ne bo dolga, le okoli ovinka v zaliv Keri gremo. Petnajst milj.

Slovenske barke evriver. Spet smo trije na kupu. No, zvečer ostanemo sami z Žiso. In ker nabavka ni bila uspešna je danes na sporedu morska hrana. Natašin tunin namaz in Vesnine zaloge zmrznjenih kalamarov in šrimpkov. Da roštilj ne bi ostal zapostavljen se na njemu popeče - kruh.

mesto Zakynthos

mesto Zakynthos

18. julij 2011, ponedeljek

Ormos Keri (Zakintos) - Methoni (Peloponez)

Noč je bila prijetna, malo je pihalo, predvsem pa je bilo hladneje, kot prejšnje dni. Zjutraj kopanje in nato po kruhek na obalo in - čao Žisa. Midva morava dalje, če hočeva biti na Kreti do časa. S kapitanom Žise, spoštovanim ribičem Branetom, se posloviva, kot se spodobi. Z admiralskimi pišukami. Naj cel zaliv ve, da Mala odhaja. Kdo jim je pa kriv, če ob devetih še vedno spiyo. In Brane se svečanosti trenutka primerno tudi obleče (jaz sem Balkanec, kaj čmo). Uniformo da nase. Kapitansko kapo in kopalko.

Vetra ni in veter je. Ni najboljše, a vseeno. Ob sedmih zvečer sva v Pilosu, kjer pa niti na pomolu, niti v vorks-in-progres marini ni prostora. Pa bi bil, če ne bi bil pleasure craft tako na komot parkiran. Tudi Slovenci. Ti zasedajo še posebej veliko prostora. Uca, ki smo jo srečali že v Zakintosu. In še ena, ki jo vidimo prvič. In Pipika je izplula danes zjutraj. Ma, saj še Italijanov ni toliko! No, sidrala bi se lahko, samo je ravno toliko vetra in vala, da bi v dingiju bila mokra do obale. Nima smisla. Raje gremo naprej.

Kakorkoli, ob mraku se sidrava pred Methonijem. Nocoj se nama ne ljubi na obalo. Malo pojemo, malo zvezde pogledamo in spat.

bolj nobel hiške v zalivu Keri

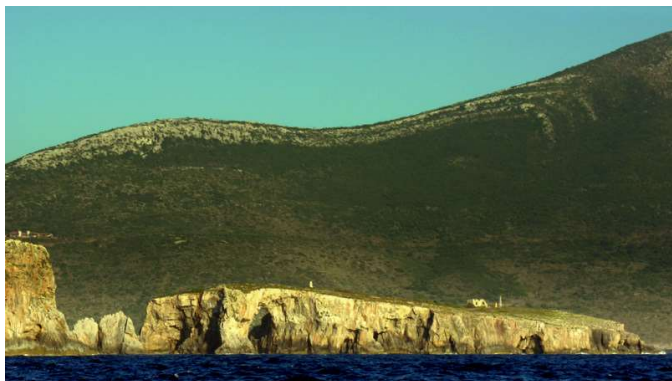
kapitan Žise se poslavja od kapitana Male

za slovo nas Brane še pofilma

na Pilosu se nam je obrnilo prevožnih prvih tisoč milj z Malo

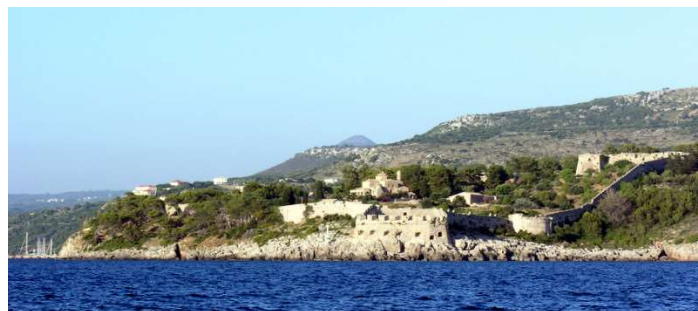
naravni most pred vhodom v mestece Pilos

okno v mesto Pilos

obzidja itd. v Pilosu

Pilos katerega si žal nismo uspeli ogledati na kopnem

19. julij 2011, torek

Methoni (Peloponez) - Porto Kayo (Peloponez)

Oddingirava in napadeva - jaz trgovino, Vesna trdnjavo (no, saj po šopingu kruha in klobas se ji pridružim). In potem skupaj napadeva še kafič. Methoni je luškana vasica z lepo peščeno plažo. Če ne bi bilo treba dalje, bi tukaj kar ostal kak dan ali dva. In kar je najlepše! Od Zakintosa dalje na morju praktično ni več pleasure krafta. In temu primerno je plovba lažja. Tukaj vsaj vlečem lahko za sabo, ne da bi se bal, da mi bo kdo strgal trnek. Vsaj desetkrat sem moral mahati in tuliti, da vaba ni šla pod kobilico ali v propeler. Res ne vem, zakaj je treba pluti tako tesno za drugimi, res ne vem... So se pa zato pojavili morski štoparji. Pred odhodom me poštopa starejša dama. Tokrat samo za dingija - do sosednje sidrane barke.

Sem pa imel včeraj in danes ves čas vključeno VHF postajo - kakšen hrup. Do sedaj nisem prakticiral tega, čeprav sem tako kršil mednarodno pomorsko pravo. Zato pa plul v tišini... In kaj ugotovim? Neverjetno dobro mi lovi. Poslušam coast guard iz Palanerie, skoraj 400 milj daleč! In AIS mi kaže ladje, ki so privezane na Malti in v Libiji. In vse vmes. To je radij 350 milj. Sto bližnjih mi zna pokazati in že dva dni je 100 pozicij v tabeli tudi vedno zapolnjenih. Lepo je vedeti, da stvarca deluje, kot je treba. In ravno sedaj, ko to pišem, poslušam konverzacijo med italijansko vojno in eno tovorno ladjo. Južno od Sicilije!

Veter popoldne crkne. Spet ga imava 2-3 Bf točno v krmo. Nekaj časa se sicer še trudim in čakam napovedanih 5-6 Bf, potem prižgem motor. Rezultat je čisto brezvetrje na barki. Že pred leti se mi je izkazalo, da ti grški in francoski modeli ne delujejo najbolje in sem začel uporabljati ameriškega. Tudi sedaj preverim in - hja, ameriški je napovedal popolnoma v redu. Od danes naprej je na Mali po kapitanovi uredbi potrebno gledati Passage weather. Poseidon pa-pa. Saj, v Jonskem morju je bilo tako vseeno ali sem sploh kaj gledal ali pa nič. Itak je bilo vsak dan enako. Na tem koncu se pa poznajo vplivi ciklonov, ki potujejo preko Biskajskega zaliva in se pojavijo kot mistral v Mediteranu. Te fronte imajo še vedno vidne posledice tudi pod Peloponezom in okoli Krete.

znotraj in zunaj turškega stolpa

Methoni plaža

mimo česnovih polj ...

počasi do turškega stolpa

kosec sredi česnovih polj kosi pot

po kamniti poti

Tone z Mercatorjevo vrečko na ogled stolpa

Mediteran 2011

Kreta

20. julij 2011, sreda

Porto Kayo (Peloponez) - Gonias (Kreta)

Zgodaj greva. Ne vem še kam. Se sproti odločiva. Internet itak dela tako počasi, da je brez veze ostajati v tem zalivu. Takoj natakneva vabo. Ono rezervno. Ful oranžno ribo. Ne vem, ali so tune in mečarice farbnblind, ampak nobena normalna riba ne bi zagrabila za kaj takega. Samo, upanje umira zadnje. Na ono mediteransko ribo-vabo včeraj pa ribe trzajo! Ampak samo za trenutek. Potem, ko je vabo dobila, je odplavala dalje. Nekaj časa sem jo sicer še krotil in vlekel za sabo, potem pa je material popustil in ribica pa-pa. Ribič Brane je za 10 evrov dobil vsaj nekaj ribe, midva pa nič!

Vsak dan nas preletava vojska. Z mojim denarjem se igrajo, barabe! No, tole danes je bilo pa res malo preveč. Za jambor sem se ustrašil! In VHF anteno na njegovem vrhu, ki tako dobro lovi. Ne vem sicer kako visoko je tole čudo letelo, ampak več kot sto metrov sigurno ne, raje petdeset! Točno nad nami. Saj sem ves čas govoril, da imam previsok jambor. Sem že vedel zakaj. Kreteni, kaj ne vejo, da ležim v kokpitu in poslušam Edit Piaf. Kreteni!

Če so bili oni kreteni z malo začetnico, smo pa sedaj pri Kretenih z veliko. Na Kreti sva se zvečer sidrala. Prva polovica poti je potekala v hrupu, druga v vetru. Po napovedi. In po napovedi je veter jačal in na rtu Spathi je bilo treba najprej malo krajšat, potem še malo bolj in ko se nama zatakne gondoljer v škripec zadnje pripone (hja, bum so še premalo skrajšali) in nama posledično položi barko in potopi ograjico v morje je vrag odnio šalu. Četrť genove in nič drugega je povsem dovolj za konstantnih 7 vozlov. Počasi v primerjavi z zadnjimi urami, ko hitrost ni padla pod 8 vozlov, a še vedno odlično za enajst metrsko barko. No, če sem pošten je 8 Kt preveč! To je povsem na ivici kaznenog. Malo testiram material, zato tudi toliko dopuščam in zaenkrat je vse v redu. Če je tole zdržalo, bo verjetno še kaj drugega. 8 W je pisalo na mojem instrumentu. In moj instrument povpreči. Tehle 8 W pomeni 8 Bf s polkrme sustained wind in ne sunka. Sunki so bili 50-60 kt. Samo, sunki so neprijetni, niso pa uničujoči. Zadnjih nekaj milj mi je tudi tega dovolj in zvijem še tisto malo krpice, kar naj bi bila genova in z motorjem plujem sidrišču naproti. Že samo jambor je dovolj, da naju bočni sunki nagnejo kot bi orcala pri 4 Bf s polnimi jadri...

In sunki so tudi na sidrišču še vedno močni. Ne merim jih, jih pa dobro slišim! Takole po posluhu morajo biti okoli 30-40 vozlov. In ponoči bo veter samo še jačal... Ampak, mislim, da sem dobro sidran. Zaradi noči sicer dna nisem mogel videti, v pilotu sidrišča ni opisanega, je pa zato moj echo sounder lepo narisal ravno in po odboju sodeč je po vsej verjetnosti peščeno dno. Tako sedaj oba, vsak za svojim računalnikom, v miru delava tisto, kar se je nabralo preko dneva, ko sva bila na odprtem in večinoma brez interneta.

med potjo ...

vasica na hribu

skoraj na gate :)

21. julij 2011, četrtek

Gonias (Kreta) - Rethymnon (Kreta)

Dobro sva spala. Malo tudi po zaslugi odlične večerje. Ker sva zadnji spodoben šoping naredila pred mesecem dni v Prevezi, nama zaloge hrane počasi hlapijo. In tako je prišla na vrsto še zadnja rezerva. Golaž z idrijskimi žlikrofi. Original. Zmrznjen, še iz Ljubljane. Zajtrk zato niti ni preveč potreben, raje čim prej izplujeva. Še prej si ogledava luko, pred katero sva bila sidrana. Placa-ku-čš! Zdaj ko je dan. V noči brez lune in ob zelo močnem vetru si res ne upam sam vpluti v neznano luko, ki ni nikjer opisana in je ni na zemljevidih. Ampak, sedaj vem. Odlično zaščiten lučica z vodo in elektriko na pomolu (elektrika baje ne dela, kot pravi edini turist, Francoz, ki je zvezan v luki). Te luke ni v pilotu, niti ni zaliv opisan kot primerno sidrišče. Pa je! Oboje.

Danes ni bila najbolj prijetna plovba. Vetra je sicer dovolj za močno skrajšano glavno jadro, je pa točno od zadaj in Mala je še vedno brez boom preventerja. In vala je ogromno! Boom mi je preletel. Ne enkrat! Ok, če vzamem to kot test roll bara, je že v redu, drugače je pa katastrofa. In roll bar je (delno) zdržal. Ona palica, ki jo je dodal Ivo, je spet popustila. Ni kaj, privarjena bi morala biti. Tokrat je na srečo nismo izgubili in po pristanku jo privijem nazaj.

Na chart ploterju opazim ladjo, ki se mi od zadaj hitro bliža. Preverim na AIS in njena hitrost je 111 kt! Vau! Edina težava je v tem, da je že skoraj pri meni, pa je še nikjer ne vidim. Dokler ne pogledam v nebo! Eureka! Ja, sedaj vem. Vem to, kar sem spraševal luškega kapitana v Izoli in mi ni znal odgovoriti. AIS SART je čisto prava igrača za osebno varnost ali za rešilni splav. Ne rabim radarskega SARTa. Coast guardi po svetu očitno imajo helikopterje opremljene z AIS.

Rethymnon je lučica z marino. Brez marinerota, jasno, saj smo v Grčiji. In (zaenkrat) brez inkasanta, kar je tudi del te folklore. Nekako najdeva prostor in se veževa bočno med pontone tako, da imava pred in za sabo pol metra prostora. In čoln visi na davitsih. Ej, ko bi v Pilosu bile barke takole na knap zvezane, bi tudi tam našla svoje mesto pod soncem. Pa malo pranja barke. Prvič po mesecu-in-toliko. Tukaj je voda vrednota in se to ne da narediti za vsakim vogalom. In kaj vidim? Tale Križajev inox rjavi kot bi bil navaden pleh. Še slabši je, kot ono Motomarinsko sranje. In dražji! No, vsaj nekaj...

Pa na večerjo. Najdražjo (in najslabšo) doslej. Po večerji pa na sprehod. Zadnjega Mohavka srečava, ko prodaja indijansko bižuterijo. Ej, kako paše to v grško okolje?! Namesto sirtakija špila holywoodsko uspešnico - no saj film je bil jokav, muzika tudi, baje se temu reče romantično. Ampak...

In za tem produktom masovne turistične industrije se spet takoj srečamo s trdo grško realnostjo. Poleg muskontarja je tabla, ki označuje parking za taksiste. To niti ni kaj posebnega. Ampak. Prelepljena je z velikim napisom: strike! Taksisti štrajkajo. Od kod že to poznamo? Malta? Pred tremi leti? Kreteni! Sem vedel, da so prebivalci tega otoka navadni Kreteni!

zaliv v katerem sva včeraj spala

v skali cerkvica

Rethymnon se bliža

Mohavci pojejo in plešejo

taxi štrajk

22. julij 2011, petek

Rethymnon (Kreta)

Dopoldan in del popoldneva mine v šraufariji. Sidrni vinč, ki ne dela več v redu, razstavim. Mislim, da sem našel tudi napako. Gearbox je fuč. Ok, kaj pravi net? 242 funtov s poštnino vred - je na zalogi na Škotskem. Kaj pravi pa Quick, proizvajalec? Konec koncev gre za reklamacijo. Uradni zastopnik v Sloveniji mi odgovori "Ko te jebe!" - on je tam samo zato, da proda z dobrim rabatom, after sale service ni njegova vojna. Bravo Skipper iz Portoroža! Je pa odgovor uradnega zastopnika v Grčiji povsem drugačen. Rezervnega dela sicer nimajo na zalogi, zato mi bo pa nov vinč razšraufal in poslal pokvarjen del čez eno uro po hitri pošti iz Aten na Kreta. Na privez v Rethymnon! No problem, vse za zadovoljstvo strank. In kdo mi je že pravil, da naj ostanem poleti v Izoli, da bom lažje popravljaj otroške bolezni na barki? Sedaj mi zgleda, da kreteni (ti ne zaslužiš velike začetnice) živijo v Sloveniji in ne na Kreti...

Po šraufariji pa do frizerja. Vesna je že zjutraj obredla mestece in poiskala meni primerno frizerko. No, punca je res luštna, je pa lušten tudi fant, ki si ga je ogledala ona. Skupaj delata. In takoj mi je postalo jasno, zakaj ravno ta frizeraj (samo v tej ulici jih je enih pet). Tako bova oba prišla na svoj račun. Kako se je končalo pri njej ne vem, pri meni je bilo tako, da sem

naročil samo krajšanje, vse ostalo pa naj ostane tako, kot je bilo. Za začetek pranje las. Mislim, da je bilo prvič v življenju, da mi je frizerka prala lase. Sploh nisem vedel kako to zgleda in kaj naj počnem. Ampak, hitro se učim. Med pranjem glave se gleda španska limonada. Na televizorju, vgrajenem v strop. Jasno ko beli dan - le kako, da tega nisem vedel? In dečva je tudi v nadaljevanju naredila remek delo. Prišel sem skuštran z dolgimi lasmi, odšel sem skuštran s kratkimi lasmi. No, vmes je bila tudi faza, ko sem bil lepo počesan s kratkimi lasmi. To je bila predzadnja faza. Zadnja je bila kuštranje...

Ura je noč in v marini že drugi dan ni inkasanta...

Retymnon by night

peščene polne plaže

pogled iz marine

Tone pri frizerki

23. julij 2011, sobota

Rethymnon (Kreta)

Danes je dan D. Danes pride mladina. Čaka nas big-šoping-for-provižns. Najprej rentič in nato Carefour. Carefour je odlična trgovna. Voda je po 15 centov. 200 litrov v voziček! In pivo imajo v pakungi s cedejkami, plavalnimi očali in podobno šaro. Pivo v voziček! In Carefour ima dnevne akcije. Danes so v akciji hladilniki. Hladilnik v voziček! In tako je Mala po novem oborožena s štirimi hladilniki. In novimi ventilatorji.

Grški ACS - jasno - ne dostavi vinča. Avrio. Preverimo na track number: "delivered, but addressee unknown". Lenobe, ni se jim ljubilo delat v tej vročini. No, saj malo jih vseeno razumem. Zato pa Adria dostavi našo mlado družinico s 17 kg overweighta. Baje je to vse naša roba. Uf, koliko me bo stalo, če je že overweight tako drag. No, ko sem že v Heraklionu preverim še stanje v marini. Samo zato, ker sem dovolj vztrajen, mi uspe zbuditi port policaja sredi njegovega zasluženega počitka. In ta mi zaupno pove, da rezervacij ne sprejema, da pa me bo že kam sparkiral, če pridem. Tudej-is-uan-plejs-fri-ju-si-nou-problem-ju-si. Hja, če sva z Vesno sama, res ni problema, tako pa... Zanimivo je tudi letališče. Ogromen departure hall z več vhodi, nikakor pa ne morem najti arrival halla. Po nekaj poizvedbah ga sicer najdem in počasi mi postaja jasno, zakaj mi je rentakarar predlagal, da parkiram zunaj ograje. On je sicer rekel, da zato, da me taksisti ne vidijo, da pobiram ljudi, ker štrajkajo in mi bojo razbili (njegov) avto. Realnost je rahlo drugačna. Ko hočem parkirat osebni avto pred izhodom prihodov, so tam sami avtobusi (živela masovna turistična industrija!) in en izmed šoferjev mi zaupa, da morda sem že res avtobus, samo sem vseeno precej premajhen za ta parking plac. In tako

pristanem na cesti pred ograjo za katero se šopiri napis "arrivals"...

Kakorkoli, malo po peti popoldan je Mala bogatejša za tri nove člane. In malo po deveti je Rethymnio bogatejši za dva postavna fanta, ki sta prej popila buteljko šampanjca in kar nekaj piva in vina. In po najinem povratku na barko je Rethymnon revneši za dvakrat dve večerji. Je pa zanimivo mestece tale Rethymnon. Fantje smo v izraziti manjšini. Res prijeten kraj!

dodatna posadka - vnuk in njegovi tastari

novodobna mladina gleda ipod namesto knjige na kahli

24. julij 2011, nedelja

Rethymnon (Kreta)

In mala Mala je od danes naprej bogatejša za swimming pool. Tak, s pool barom! In (ekološko) ogrevano vodo. Janu smo zmontirali bazenček v kokpit. In če se le malo stegne lahko uporabi tudi mizico v kokpitu. Recimo za lubenico. Ali pijačo po želji. No, pri vsej tej vročini je to tudi edina prava rešitev za reveža malega. Je pa zato v privilegiranem položaju - tukaj lahko poliva, šprica in se zabava kakor mu volja! Ni šans, da se prehladi. In ni šans, da komur koli z vodo stori kaj neprijetnega.

Starši malo naokoli, midva z Vesno pa prevzameva vlogo varuške. Ej, kako prijetna je ta služba! Sicer je pa danes tako ali tako nedelja in mora biti vse skupaj prijetno. Večkrat nesemo smeti v kontejner - sama embalaža iz Slovenije. Nov fotič, novi telefoni, nov računalnik, nov televizor, pa bremza, ledice, tank senzor, antene, kabli, piloti, zastavice, stebrički, ... in kaj vem kaj je še podobnih stvari. Vse je potrebno razpakirati in predvsem skonfigurirati. In pri vsem tem je tako vroče...

kapitan Jan šprica kapitana Toneta

25. julij 2011, ponedeljek

Rethymnon (Kreta)

Nov dan - nova sreča. Najprej z Janom na kakavčka, krofka in po frišen kruhek. Da lahko ostali malo potegnejo spanje. Potem pa z Juretom po paket na ACS (aja, niso me znali poklicat v soboto, čeprav so imeli paket - lenobe!), v Carefour po (dodatno) hrano in na Vodafone po skrečkarte za internet in nafilat telefone (z evri, ne z elektriko).

Potem pa šraufem vinča. Sranje! Še vedno ne dela. In ne glede na to, da sem bil prepričan, da sem pravilno lociral napako. In tudi sedaj po vsem tem šraufanju mi ni jasno, kaj drugega bi lahko bilo narobe. In ne glede na to, da sem naredil še dodatne telefone in smo na netu še dodatno preverjali. Nič mi ni jasno. Tole bo potrebno malo prespati. I proputovati. Da se z Juretom malo pomiriva, naučiva Jana kako se nosi pivo iz (četrtga) hladilnika, ki je lociran v kokpitu, na mizo (tudi v kokpitu). In kako z veseljem opravlja to delo. Jasno, da nimava srca, da mu takega užitka ne privoščiva in pohlevno prazniva piksne - dokler otroka ne mine veselje za igro (in posledično temu je hladilnik popolnoma prazen).

Proti večeru pa (ustaljeno) kopanje babice in vnuka. In po treh dneh spet pišem dnevnik...

testiranje jopiča

polno oštarijc v starem pristanišču

26. julij 2011, torek

Rethymnon (Kreta) – Dia

Vesna palača marino za zadnjih 5 dni. 43 evrov. Za pet dni! In gremo. Voda v bazenu se še zadnjič zamenja in Jan se na plovbo odpravi čofotajoče. Samo. Revež mali se kmalu utruji in z babico gresta spat. V podpalubju pa ni tako, kot v bazenu. Dolgi valovi naredijo svoje in slabost je tu. Promjena plana. Namesto v Heraklion, gremo do prve lučice, Panormos. Jan, mami in babi na plažo in spanje v apartmaju, midva z Juretom pa na big game fishing.

Tale fišing je bil premija! Premija za ribe. Totalno so naju porazile! Tri vabe in eno kompletno ribiško palico so nama uspeli uničiti. Midva, za razliko, nisva naredila ribjemu svetu prav nobene škode, čeprav je palica dvakrat zapela. No ja, bo že... Saj imamo tudi meso v hladilniku. In roštilj v lockerju. Mesa imava za pet oseb, bo menda že dovolj za naju.

Komaj je bilo zadosti. Vina tudi. Zaloge piva so pa itak pošle že preko dneva.

kopanje med plovbo

med plovbo

hranjenje v Panormosu

naš apartma s pogledom na morje

27. julij 2011, sreda

Dia - Agios Nikolaos (Kreta)

Najprej kopanje v samotnem zalivu, potem šele so na vrsti druge aktivnosti. Preverjam nove kable in antene za WiFi in 3G. Signala ni s starimi antenami in ga ni niti z novimi. Hja, čudežev očitno ni.

Plovba je že drugi dan - smešna. Proti vzhodu ob severni obali Krete motoriramo. Tukaj, kjer je vedno fair wind in kjer vsi samo čakajo na take dneve, da gredo lahko proti zahodu ali severu. Meltemija že tri ali štiri dni ni, se bo pa vzpostavil jutri. Po napovedi, jasno. Ženski del posadke pa napreduje po kopnem. Taksisti štrajkajo, rentičev ni, avtobusi so zato polni turistov. Vsaj nekaj. Na Malti so bili v istem sindikatu in niso vozili. Tukaj se da vsaj malo improvizirati.

Kakorkoli, zvečer prideva v Agios Nikolaos, v marino. Prostora sicer ni, se pa najde povsem dober bočni privez. Električna in voda je, kar je pomembno. Samo. Električni priključek 32 A trifazni. Ah, ja. Tega adapterja pa res nimam. Nima ga niti marina. In trgovine so danes zaprte. Šops-ar-kouzd-ic-mandej. Ne, sreda je. Ou-jes-venzdej-šops-ar-klouzd-on-venzdej. Samo, vztrajam, morda je pa vseeno kaj odprto. Nou-sr-ol-šops-ar-klouzd-on-tjuzdej. Ampak, saj je sreda. Ou-jes-šops-ar-klouzd-on-venzdej. In tako pametni raje popusti. Sestavimo pet podaljškov (zadnji je pet metrski, saj nam je ravno toliko sfalilo) in elektriko potegnemo iz marinerotovega ofisa preko celotnega pomola, kakih 100 metrov stran. Ok, to je, še voda. Tudi tu je nestandardni priključek. A-ja-ja-jaaaah! Dovolj imam. S tem se bomo ukvarjali jutri. Če se sploh bomo.

Raje z Juretom podreva mizo v salonu in narediva prostor za ležeči kino. Saj imamo vendar skoraj dva tera filmov na disku. Sigurno jih je nekaj tisoč. Več, kot jih imata Siol in T2 skupaj. In neprimerno boljši so, jasno. Jure, naivnež, zgleda računa na ogled filma pred spanjem. Pa ne bo nič kruha iz te moke. Vesna v trenutku uzurpira pozicijo in nadaljuje v svojem znanem slogu. Šmrčanje pred televizorjem...

vožnja z busom do Ag Nikolaosa

Jan v pričakovanju prihoda Male

28. julij 2011, četrtek

Agios Nikolaos (Kreta) - Laguna Spinalonga (Kreta)

Sedaj je pa to že rutina. Z Janom po kruh. In kinder igračko... Potem pa Jan z mamico na kopanje, Jure v lov za ribjimi vabami, midva z Vesno pa veselo na delo. Opoldne pa - adios marina v Agiosu Nikolaosu. Najprej prostora ni, potem je in na koncu ga spet ni. Pa nič, bomo pa roštilj kurili. Glavno da imamo polne baterije in tanke z vodo.

Do lagune za otokom Spinalonga je dobro uro plovbe. Veter se je dvignil in ga je kar precej. V nos, kam drugam. No, se pa zato vse skupaj dogaja za otokom, kjer ni vala. Z Janom na krovu res ne bi orcali v sunke do 6 Bf. Čisto drugače je v laguni, ko obrnemo z vetrom. Vala itak ni. Jadra gor in menjava kapitana. Očita za krmilom zamenja kapitan Jan. Če že ne za kaj drugega, je to enkratna prilika za babični foto sešn.

Sidrišče je odlično. Takoj dingija v vodo in kapitan Jan preizkusi novo igračo. Dedi pa staro. Zakuri roštilj. Potem pa Jan na plažo na obalo. Po kopanju gre najmlajši član posadke k zasluženem počitku, srednjeletna generacija u lajf, starci pa delat. No ja, saj u lajf se nama ne ljubi, zaspana nisva, kaj naj bi pa drugega sploh počela?

Jan in dedi gresta po jutranji kruh

Spinalonga

Jan skrbi za hladno pijačo

bravo dedi !

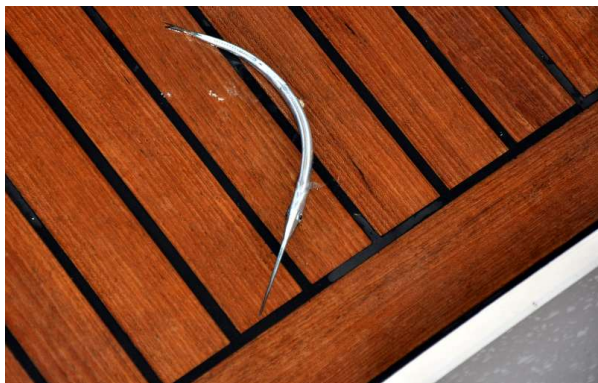
29. julij 2011, petek

Laguna Spinalonga (Kreta)

Sinoči pred spanjem ujamem ribo. Kar tako. Za zraven. Z ajmarjem. Zajamem morje, da polijem platformo, ker je prašna od pepela iz roštilja in na platformi obleži riba. Živa. Igla. Vesna jo poslika in nato jo vrnemo naravi. Naravi, ki nam danes dopoldan postreže z mimohodom želve Carete Carete. Živela narava!

Z Juretom koj zjutraj preveriva stanje zalog v lokalnem marketu in kupiva kruh in spijsva jutranjo kavico. Taksisti še vedno štrajkajo. Rentičev še vedno ni za dobiti. Mogoče jutri. Avrio. Itak smo na dopustu in se nam nikamor ne mudi. Glavno, da uživa naš carjevič Jan. In on resnično uživa. V lastnem bazenu pije sveže ožete pomaranče v (kje drugje kot) pool baru. Ko mu je tega dovolj, pohama sladoled ali kaj sveže spečenega z žara. Pa malo iz bazena v morje. No, tam ima - jasna stvar - svoj čoln. Samo zanj je. Čoln. Morje si deli z očijem.

Vidi se, da dobiva Grčija izdatno pomoč iz Unije. Tudi od mene. Vsak večer je nad Agiosom Nikolaosom bogat ognjemet. Za svoj denar si ga že ne bi privoščili. No, pa dovolj pametovanja. Kaj veliko spremeniti ne moremo, lahko pa uživamo v pogledu na razsvetljeno nebo. Z mojtom v roki...

včeraj ujeta riba z vedrom

Jan po kapitansko piska

še en dodatni čoln za Jana s turbo pogonom

30. julij 2011, sobota

Laguna Spinalonga (Kreta) - Sitia (Kreta)

Danes je selitev narodov v Sithio. Upam, da bo prostor v luki. Ženski del posadke z Janom z busom, še prej pa na kopanje. Z Juretom pa z barko. S tremi palicami in (posledično) tremi vabami v vodi. Pred dvema dneva dnevnoma mi je nekaj zagrizlo v vabo, nekaj tako velikega, da so ornk odtisi od zob. Na žalost je riba falila trnke. Pa drugič. Upam, danes...

Ribičija na Mali je bila tradicionalna. S škafom. Pa lepo po vrsti. Palica zapoje, takoj je akcija. Najprej v veter, pospraviti genovo in z vozlom hitrosti vleči trnek. Moj je bil. Se že vidim v vlogi glavnega ribiča in bahača na Mali. Samo. Bliže, ko je ulov, bolj so vtisi mešani. Je riba, ni riba? Vrečo za krompir sva (sedaj je že "sva" in ne več "sem") ujela! Samo. Vreča za krompir je tudi nekaj ujela. Želvo! Revica se je zapletla v vrečo in bila je usojena na tragičen konec. Ampak, sreča služi hrabre. In tale želva je očitno hrabra. Jure jo v vedru potegne na Malo in tako je ribič postal on in ne jaz. Želvič, ne ribič, če sem precizen. Po petih minutah smrtnega strahu za želvo je rescue mission končan in uboga živalca spet plava v velikem morju. Midva pa že izpolnjujeva application form za orden rada ali kakorkoli se to že imenuje pri WWF.

V Sittii je prostor. Z malo kasnejšega premika celo tak z elektriko in vodo. Samo. Plačljiv je. Šest evrov hočejo imeti na dan. In še štiri dodatne evre za prvi dan. Barabe! Tri mesece ostanemo, pa da vidimo! Štiri evre za pristanek, barabe! Nekaj smo se pa menda le naučili od Gorenjcev!

In ker je privez tako strašansko drag, šparamo pri hrani. Po popoldanskem hranjenju ne gremo na drugo večerjo v oštarijo, ampak si naročimo hrano na barko. Se splača, je free delivery. Pa kliče Jure in nikakor ne more opisati naše neskončne lakote v kleni angleščini. Ok, on že lepo opiše, klena angleščina nekako njegovemu sogovorniku ne gre v ušesa. Pa na pomoč pokličemo strička gugla, da prevede. Naslednji poskus. Tokrat kliče Vesna. V grščini. Ok, mi mislimo, da je to v grščini, oni na drugi strani pa jo zelo vljudno prosi vud-ju-spik-ingliš-pliz. In potem naroči tri girose. V luk, na Malo. In čakamo. In smo pametni. In ugotovimo, da tri pa najbrž ne bodo pripeljali in kliče še enkrat. In jim lepo razloži, da je aj-arejndž-tri-giros-not-kam-in-ten-minits-ju-sej in doda nau-aj-arejndž-fajf-giros-hau-meni-tajm. Če je bilo prej deset minut, je sedaj petnajst, logično. Ok, grških, to vemo, a ipak. Ravno se spravi poklicati še tretjič, tokrat za sedem (sedem se jih pa menda že splača pripeljat!), ko pridrvi motor in prinese - osem komadov. Ju-arejndž-ejt-giros-mem-tri-end-fajf-is-ejt-ok-mem? Ok, ok, saj ni panike, jih bomo pa osem pojedli. Itak so po 2 evra komad. Ampak. To smo mislili, dokler jih nismo prijeli v roke. Giros megallo! A-ja-ja-jaaaah! Vsaj pol kile, raje več, tehta

komad. Plan B. Nekaj se jih trudimo razdeliti po pomolu, nekaj jih pojemo, nekaj pa - no ja... vsega res nismo mogli pojesti...

Nas pa pred večerjo na barki stalno opazuje živo bitje s pomola. Mačka. In ker vemo, kako rada ima Vesna mačke, jo najprej diskretno plašimo, potem malo glasneje, na koncu skačemo kot opice. Mačka pa nič. Ko že skoraj do konca obupamo, se Jure oprime še zadnje rešilne bilke. Bom taščo poklical, ji zagrozi. In to pomaga. Digitalno! Ne samo, da gre. Oddirja kolikor jo vse štiri noge nesejo. Vključno z vratolomnimi skoki preko metrskih betonskih pregrad.

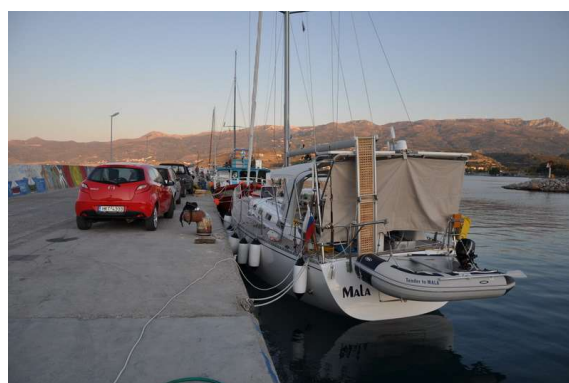
transfer na kopno

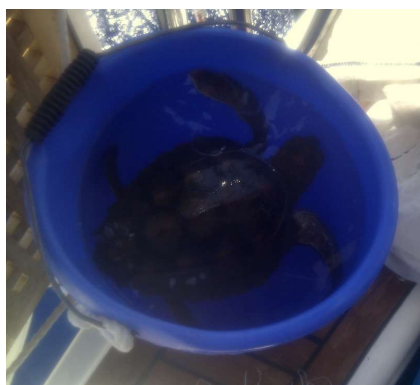
kopališče v laguni spinalonga

Mala parkirana v Sitia

kar gužva na pomolu

reševanje želve

31. julij 2011, nedelja

Sitia (Kreta)

Noč je bila prijetna, začelo je pihati. Tudi dan je podoben. Vročine se ne občuti več. Do večera sploh ne vem ali sem kaj popil. Včerajšnja dva eight packa piva in dodatne okrepitve v podobnem stilu v oštariji ter seveda bambusi zvečer držijo cel današnji dan. Dokaz, da se organizem prilagaja okolju. Ko je pijača, jo zaužij čim več - ne veš, kdaj bo spet na voljo.

Sicer je pa tole bila nedelja, za Vesno dan za žehto, za ostale pa dan za poležavanje. No, vsaj zame. Kapitan Jan se je, nasprotno, odločil, da tokrat to fazo preskoči. Podobno, kot je preskočil fazo lulanja na kahlico in sedaj hodi direkt na stranišče. Stoj, kot se za pravega desca spodobi! In za nagrado dobi sladoled in lahko gleda Nodija izven ustaljenega plana. Za nagrado. Samo, teh nagrad je sedaj, ko rutinsko hodi na WC, že tako sit, da enostavno prekine z gledanjem risanke, ko zasliši babičin pralni stroj. Je bolj zanimivo. Kateri fant, ki lula stoji na stranišču, pa sploh še gleda risanke? Pih! In ko smo že pri Janu, mama je postala mami, baba babi, oči ima itak že nekaj časa na koncu i, le še jaz sem stari dobri deda.

Jan hrani račke

Jan pere